לעוברה גופיה אבל הכא דאקדשיה 6 לאימיה

הא בכלל אימיה לא קרוש ואי אשמעינן

בתרייתא התם הוא דאקדיש לה וכל דאית בה

אבל הכא דאקדשיה ליה כיון דליתיה אבראי

לא קדיש צריכא לישנא אחרינא מאי קמ"ל

אם שיירו משוייר יועובר לאו ירך אמו 🕫 או

הוא ותרתי למה לי צריכא דאי אתמר בהא

משום דאימיה חזיא לגופיה מגו דנחתא

קרושה לה נחתא נמי לולד אבל אידך לא

קמ"ל (4) הדא ואי אתמר בהא משום דקא

מפרש קדושה על גו (האם) הולד אבל

ההיא לא צריכא יתיב ר' זירא וקאמר להא

שמעתא פאיתיביה ר' ירמיה לרבי זירא ייכיצד

מערימין על הבכור יו המבכרת שהיתה

מעוברת אומר מה שבמעיה של זו עולה ילדה

זכר הרי זו עולה אלמא קדוש עובר אמר ליה

יוכי מתניא ההיא בקדושת דמים מי

יו אלימא קדושת דמים דקא מפקעא ליה מן

הבכורה אמר ליה אין דוהתנן כל דקרשים

שקדם מום קבוע להקדישן ונפדו אחייבין

בבכורה יובמתנות מעמא דלאחר שנפדו

יי דחייבין אבל קודם שנפדו פמורין יו [אלמא]

דאלימא קדושת דמים דמפקע ליה מבכורה

איתיביה 🌣 האומר ימה שבמעיה של זו עולה

מותרת בגיזה ואסורה בעבודה יו משום כחוש

עובר שבה אמר ליה הא נמי קדושת דמים

ומי אלימא קדושת דמים ים דאסירא ליה

בעבודה אמר ליה אין והתנן ייוצאין לחולין

ליגזו וליעבד מעמא יש משום דנפדו הא קודם

שנפדו אסורין בעבודה אלמא יז קדושת

דמים יין אסורין ליה בעבודה איתיביה אין

ממירין לא אברין בעוברין ולא עוברין באברין

ייז אימורי הוא דלא מימר הא מיקדש קדשי

יי אמר ליה בולדי קדשים הוא דקדישי

וקיימי אי ולד קדשים במעי אמן הוא דלא

עבדין ים הא אבראי עבדין והא ים תניא

יאין הולד עושה תמורה הא מני רבי יהודה

היא ראמר ∘הולד עושה תמורה אי ר' יהודה

תמורה הוא דלא עבדי סהא מקדש קדשי

הא"ר יהודה אברין לא קדשי יוו (אמר) הכא

במאי עסקינן הבאבר שהנשמה תלויה ים בו

איתיביה ים מקדישין אברין ועוברין אבל לא

ממירין הכא נמי בולדי קדשים אי בולדי

קדשים מאי מקרישין הא קדישי וקיימי הכי

לא מצי לתרוצי קדושת דמים כדלעיל ס דהא אין עושין תמורה: הקדש ראשון: רבי יהודה היא. גם במתני׳ קאמר ר' יהודה ולד

ממירין אברין דחולין בשלימין דהקדש דמשמע ממורה הוא דלא עבדי אברין לבהמת חולין 🌣 לחול קדושת תמורה על גוף הבהמה משום

אבר דידה שהמירו בשלם דקדש הא מקדש קדשי אברין בתחילת הקדש אם הקדיש אבר אחד פשטה קדושה בכולה דהאי יחתנא הא

סברא אית ליה מדקמהדר ליה רבי יוסי והלא במוקדשין האומר רגלה של זו עולה כולה מכלל דמודה ח"ק בתחילת הקדש שאם

הקדיש אבר אחד פשטה קדושה בכולה ורבי שמעון לא דהוי בר זוגיה דר' יוסי לקמן [יא:] בברייתא דאמר בחחילת הקדש כולה עולה ואשמועינן

גבי חמורה דלא אי משום דדריש בהמה בבהמה אי משום דמקיש תמורה למעשר בסיפא דפירקין (דף יג.) מה מעשר קרבן יחיד כו'

ומההוא הקישא גופיה יליף דמה מעשר אינו נוהג באברין אף תמורה אינה נוהגת באברין והכי אמרינן בפרק בהמה המקשה

(פולין דף סט:): האמר רבי יהודה. לקמן (יא:) בברייתא דלא פשטה קדושה בכולה: הכא במאי עסקינן. דדייקינן הא שלא ע"י תמורה קדשה

קמ"ל ר' יוחנן אם שיירו משוייר ועובר לאו ירך אמו הוא. דמדחשיב

ליה רבי יוחנן באנפי נפשיה ולא כולד חטאת דאזיל למיתה שמע

מינה דאי הוה בעי לשיוריה לעובר לקדושה אחרת משוייר כגון אם

אמר זו מהא מנואם ועוברה עולה

דבריו קיימין דעובר לאו ירך אמו

הוא או אם שיירו לומר היא חטאת

וולדה חולין (כ) הויקט ולבר פדה לה

חשיב עובר למהוי באנפי נפשיה

והיכא דאקדשיה לאימיה ושיירו לולד

לקדושה אחרת אינו ידו קדוש והוה

ליה ולד חטאת ואזיל למיתה ואם

אמר ולדה חולין לא אמר כלום ולמאן

דאמר דולדי קדשים במעי אמן הן

קדושין קדיש לאלתר ולמ"ד בהוייתן

הן קדושין קדוש לכשיוולד: וסרסי

למה לי כו'. הא שמעינן ליה מקמייתא

דאמר קדושה חלה על העוברין מכלל

דבהמה באנפי נפשה (נ) חשובה

כם הולד: חזי לגופיה. שהאם קדושה

קדושת הגוף ליקרב: כילד מערימין

על הבכור. להפקיעו מכהן וליהנות

הוא בו: ילדה זכר הרי הוא עולה.

ומהריבו לחובתו ויצא אם היה מחויב

עולה משום דקדושת עולה יח קדמה

חיילא עליה דבבכורה לא קדיש עד

שתקדישנו רחם ותו לא אתייא בכורה

ומפקעה לקדושת עולה. הלמה קדיש

עובר וקשיא לבר פדא: קדושת

דמים. שימכרנו ויביא בדמיו עולה

אבל הוא גופיה לא קדיש קדושת הגוף

אלא נמכר בלא מום: והפנן.

בניחותה: חייבין בבכורה. חם

נקבות הן ולאחר פדיונן ביכרו:

כון [הֹלמה] דהלימה קדושת דמים.

לה להקדש לח קבוע להקדש לח

קדים מעיקרא אלא לדמי: מוסרס.

האם בגיזה יחו דהא לא אקדים גופה:

כשו כחוש עובר. דעבודת האם מכחשא

ליה לעובר. אלמא קדיש עובר: והסכן.

בניחותה: יוצחין לחולין. סיפה דהך

מתני׳ דאמרת לעיל היא כל ההדשים

שקדם כו׳ וקתני סיפא יוצאין לחולין

כשנפדין ליגוז וליעבד שמותרין בגיזה

ועבודה לאחר פדיונן הואיל וקדם

מום קבוע להקדשן דלא ט [קדשה]

קדושת הגוף בפ"ב דבכורות (דף יד.):

איסיביה. ר' ירמיה לרבי זירא: אין

ממירין כו'. מתני' היא [=] וקתני לא

שלימין בהלח: אמורי הוא דלא מימר.

משום דבתמורה כתיב בהמה בבהמהי

ועובר לאו בהמה הוא:⁰ הא מיקדש

קדשי. עוברין דחי לח קדשי פשיטח

דאין ממירין שלימין דחולין בהן:

והפגן אין הולד עושה פמורה. חלח

ודאי במקדיש ולד עסקינן דחשוב

עושה תמורה: אי ר' יהודה. רישה היכי מתוקמה דקתני חין

 לקמן יט.], כ) [חולין נח.
וש"נן, ג) לקמן כד:, ד) בכורות
יד. חולין קל. לקמן לג:,
ס. חולין קל. לקמן לג:,
ס. חולין קל. לקמן לג:, ד. חולין קל. לקמן לג:ן, ז) ולקמן יב.], ה) ולקמן יא. יב. ט) [לקמן טו:], י) [ויקרא כו], ל) [ע"ו מ"ו ע"א רש"י ד"ה המס. (רפ"צ)],

הגהות הב"ח

(ה) גמ' קמ"ל דחל על חדא מפרק קדושת האם על ולד (ב) רש"י ד"ה ל"ח מחי קמ"ל וכרי וולדה חולין הוי חולין ולגר פדה: (ג) ד"ה ותרתי וכר חשיבא והולד באפי נפשיה המ"ד: (ד) ד"ה כגון וכר :דדרשינן

הגהות הגר"א

מם' אם שיירו משוייר ועובר [8] כר. נ"ל דלח לקרייה ולד קדשים: [2] רש"ר ד"ה אין וקחני כו'. הולרך לזה משום דגמ' קאמר לקמן הא אבראי כו':

רבינו גרשום

ור' יוחנן אמר קרושה חלה עליו. ל"א מאי קמ"ל. ר' יוחנן בהא רצה מתכפר בה רצה מתכפר בוולדה אשמעינן דאם שיירו לעובר משוייר. כגון דאי אמר היא שלמים ועוברה עולה הוי משוייר העובר לעולה משום דעובר לאו רך אמו הוא. טעמא אחרינא אם יירו משוייר דהוי כמפריש ב׳ חטאות לאחריות דאם תאבד זו בפרק **כיצד מערימין על הבכור.** ואי קשיא הא דתנו ולד חטאת ותמורת חטאת ימותו התם ותמורת חטאת ימותו התם בשקדשה ולבסוף נתעברה והכא מיירי בהקדישה כשהיא מעוברת: תרתי למה לי צרכא כוי: כיצד מערימין על הבכור. להפקיעו מכהן: כי תניא האי לקדושת מכהן: כי תניא האי לקדושת מכוק: כי ווגיא האי לקושת דמים דהא דתני שאם ילדה זכר הוא עולה ולא לגופו ממש להקריבו אלא למוכרו וליקח בדמיו עולה. אבל לגופיה לא קדיש עובר: מי אלימא כר': א"⁷ . איז והתנז כל הקדשים שקדם מום אין ווווגן כל וזקו שם שקום מום קבוע להקדישן כו'. דהני לא הוה אלא קדושת דמים ואי לא נפדו פטורין מן הבכורה: א"ל. ר׳ זירא הא מני דוולדי קדשים במעי אימן לא עבדי אלא אבראי עבדי: ד' הודה היא ראמר וולד עושה תמורה. ולעולם הא בעוברי קדשים מיירי: האמר ר' יהודה קדשים מיירי: האמר ר' יהודה אברין לא קדישי. למיקדש כוליה זלכך לא עבדא תמורה במתניתא . רתנא קמא דר׳ יוסי היינו ר׳ יהודה יונגא קמא דד יוסי חיינו די חודה כדקאמר בברייתא לקמן הא מודי ר' יהודה לי מן באבר שהנשמה תלויה בו דאם אקדישה הקדישה כולה. ולעולם בוולדי קדשים מיירי: איתיביה מקדישין אברין ועוברין. אלמא עובר קדיש: הא גמי בוולדי קדשים מיירי: אי בוולדי קדשים אמאי תני מקדישין

שימה מקובצת

י כי מתניא ההיא בקדושת דמים. גליון והנה אמר למטה ילדה ב׳ לירום הראשון יקרב עולה ועכ״פ רצה בו שיקרב הוא בעצמו לא שימכר לצרכי עולות כי יאמר השני ימכר לצרכי עולות רק כי רצה בזה שהראשון . דמיו עולה והשני דמיו חולין וזה אמר הראשון יקרב עולה היינו שימכר לצרכי עולה ויביא בדמיו עולה ג"כ ואמנם השני ימכר לצרכי עולה אך דמיו חולין ולא זרושת דמים. חימה וכי לא ידע

כל הבהמה ע"י אבר אחד: **כגון שהקדיש אבר שהנשמה חלוייה בו.** דאמר לקמן [שם] מודה רבי יהודה בדבר שעושה אותו טרפה כגון אם הקדיש רגליה מן הארכובה ולמעלה הרי כולה עולה ובחמורה לא ^{רדי} דרשינן בהמה בבהמה: **מקדישין אברין ועוברין**. אחד מהם רק בקדושת דמים עכ״ל. הרב המעילי: מי אלמא הכי

לקמן היא בפרק שני (דף טו:) חומר בקדשים מבתמורה וקחשיב חומרי וקחני להך עם הכי מקדישין אברין ועוברין אבל לא ממירין:

ואי אית ליה לבר פדא דשיירו משוייר אמאי ולדה שלמים הא אי בעי הוה משייר הולד בחולין דבשלמא ר' יוחנן דאמר קדושה חלה על העוברין מיד דאמר היא שלמים דעתיה נמי לקדושי הולד בשלמים

והוי הולד שלמים על קדושת פיו ולא מטוניה דאם אבל לבר פדא דאמר קדושה אינה חלה על העוברין אין הולד קדוש על פיו אלא מכח דאם ואם סבירא ליה דשיירו משוייר אמאי אין הולד עולה אלא שמע מינה דלריך לומר דמיד לשומהאם קדושה קדוש הולד מכח האם וא"ת כיון דאין קדושה חלה על העוברין היכי קאמר ולדה עולה והיא שלמים דבריו קיימין וי"ל דלדמים קאמר וא"ת היכי אפשר דקדושה חלה על העוברין מחו והא אמר דאסור להקדיש מחוסר זמן ולקמן אמרינן (פרק)מבן כילד מערימין על הבכור (גם זה שם) המבכרת שהיתה מעוברת אמרמגו מה שבמעי בהמה אם זכר עולה אלמא דאפילו לכתחילה מלי מקדיש ליה ומאי שנא מרומחוסר זמן וי"ל דקודם שנולד מני מקדיש ליה * ומייתי ליה בבכורות (דף יד.) מקרא:

בכלל אימיה. וקשה לה"ר

מערימין (לקמן כה.) לא לישהאומר ולדה של זו עולה הרי זו וולד שלמים לעוברה גופיה. בפני עלמו הלכך חיילא קדושה עליה: ל"א מאי

אבל הכא ראקרשיה לאימיה הוא מ"ר למה לי להאי לריכותא לימא מסובהדי׳ דאי אשמועינן קמייתא הוה אמינא דשיירו אינו משוייר ולהכי אינטריך למימר רנה בולדה מתכפר לאשמועינן דשיירו משוייר כדפירש ועוד קשה דהיכי מלי למימר דהוא בכלל אימיה לא קדיש התנן בהדיא פרק כילד מערימין (לקמן דף כה.) היא שלמים וולדה עולה הרי זה ולד שלמים אלמא קדוש הוא בכלל אימיה וי"ל דהכי פירושו הוא בכלל אימיה לא קדוש על פי האדם אלא מטוניה דאמו הוא קדוש דעובר ירך אמו הוא יאי שיירו אינו משוייר משום הכי אילטריך בבתרייתא לאשמועינן דקדוש הולד מושל פי האדם ולא מטוניה דאמו. הכ״ם: בי תניא ההיא קדושת דמים. וקשה אם כן מאי קאמר פרק כילד מערימין (לקמן ד' כד:) סיפא דהאי ילדה שני זכרים אחד מהן יקרב עולה כיון דלית ליה אלא קדושת דמים אמאי יקרב עולה ואי אמרת דימכר ללרכי עולה הא קתני התם והשני ימכר לצרכי עולה ואם כן מה בין ראשון לשני ולריך לומר כיון דנחת בראשון קדושת דמים נחת ביה נמי קדושת הגוף: אימורי הוא דלא מימר הא מקדש קדישי עוברין. לאי לא קדישי פשיטא דאין ממירין שלימין מון מחן (בהן) דחולין מעו [בהן] והכא

משום מתקת. פ"א טעמא דמים. חים מתקת. פ"א לא נפדו פטורין עלמא ופרין שלמא לוכי שיים ידן אלמא אלימא קדושת דמים האסרה לה בגיוה ועצודה: נ"צ גם כאן כתוב בס"י לישל אל נפדו פטורין עלמא ופרי של אלימא קדושת דמים הוא אלימא קדושת דמים הוא לא מקדשה מיה וקדושת דמים הוא מקדשה מיה וקדושת דמים הוא מקדשה מיה וקדושת דמים מי אסייה נקדושת דמים מי אסייה נעדה מיון ווחמון ווחמון ליד מיים מודר הי" אודר אושר בכבורות. מוים דרוני בבורות משום דמייב בהו בצבי ווא מדורו מישר וחלים מיום יחן עבדין מתורה הא אבר רי יהודה איברין לא קדש של היו עוברין של מניים לא קדשן משים לא אלימא קדושת פוף המסכת: תום' ד"ה ואוד אר ויותן אברין האן ונכ"י אחה הא להא אלימא קדושת משים ווא מורה ואין ווחמן ווחמון ווברי אחה הא להא אלימא לאימא קדושת משים לא ממות משים במורה מורה במורה משום דברי שרבשבה הלויה בר (ש"ם) לא קדשן מש"ם לא אלימא קדושת מש"ם לא מורה ווחמון ווממן ווממן ווממן הוא אסרי הקדושה לא אלימא קדושת מש"ם לא לאלימא קדושת מש"ם לא לאלים בבבורות מקרא. ע"ב במשטות בסוף המסכת: תום' ד"ה ואוד אר "יותן מש"ם לא ליד מיים לא מורה הא לא קדשן מש"ם לא לאלים מש"ם לא מורה הא לא קדשן מש"ם לא לאלים מש"ם לא לאליה מש"ח לא לאלים מש"ח לא לאלים מש"ח לא לאליה מש"ח לא לאלים ש"ח לאלים מש"ח לא לאלים מש"ח לאלים מש"ח לא ליד מש"ח לא מע"ח לא לאלים איים לא האלים אלים אל האלים בהן אל מתורה חלדה על מ"ח לא ליד מ"ח לא שלמים בהן אר מעורה הלה על האם קדוש הולד על מ"ח לא לי מעורה הלא על מיה אל האל לאלים בהן מתורה הלה על מ"ח לא ליד מ"ח לא שלמים בהן מתורה הלה על מ"ח לא ליל מים איים לא מעורה הלא על מיד שלמים בהן אל מתורה הלה על מים מולה על מ"ח לא ליל מיל שהאם קדושה הלה על מ"ח לא מעורה הלא לאלים מים מולה מל מים לאלים לא מעורה הלא לאל מיל מים מולה לאלים לאלים לא מולה הלא לאלים לא מעורה הלא לאל לאלים לא מעורה הלא לאל לאלים לא מ

צא א מיי' פ"ה מהל' בכורות צב ב מיי פ"ט מהלי בכורים הל"ב: צג ג מיי פ"א מהלי מעילה

:סלי"ג

הניהג: צד ד מיי' פ"א מהל' תמורה הלט"ו: צה ה מיי פט"ו מהל' מעשה הקרבנות הל"ב:

גליון הש"ם

תום' ד"ה (בע"א) ואזרא בסה"ד ומייתי ליה בבכורות. ר"ל דבבכור ילפינן ליה מקרא לקמן דף כה ע"ב אבל אתה לקמן דף כה ע"ב אבל אתה מקדש מבטן וילפינן מיניה להקדיש עובר כנלע"ד בעוה"י:

מוסף רש"י

אם שיירו משוייר. המקדים נהמה מעוברת ושייר עוברה לקדושה אחרת משוייר (לקמן ימ.). כיצד מערימין על הבכור. להפקיעו מכהן ולהפרישו לחובתו (לקמן כד:). ילדה זכר הרי זו (קקון בדי). ידדה זכר הרי זו עולה. דבכור לא קדיש אלא מרחס, וכיון דמעיקרא אתפסיה בקדושה אחרימי מו לא חיילא כקדושה מתרער עד כנו המנו קדושת בכורה (לקפון בד:). כל קדשים שקדם מום קבוע להקדישן, שהיה להם מום קבוע והקדשן להמכר ולהביא מדמיהם קרבן למזכח (בכורות יד.) הרי הן במהדיש עלים ואבנים לדמיהם ואיו מתקדים ענים וחפנים כדמיהם וחין בסן קדושת הגוף ואם נפדו הרי הן כחולין גמורים (חודיין קר). חייבין בבכורה. אם ילדו בכור הרי הוא קדוש וכל זמן שלא נפדו לא, כדאמר בבכורות פ״ב (יד.) קסבר האי תנא קדושת דמים קפנת מן הבכורה, דאין קדושה מדחה מן הבכורה, דאין קדושה חלה על קדושה (חולין שם). ובמתנות. זרוע ולחיים וקיבה ובכורות שם לקמו לג:) כחוליו (בבורות שם יקפון ינצון גמוריס (בבורות שם). יוצאין לחולין. נפדיון לגמרי, ליגזז וליעבד. כחולין גרידי משוס דמעיקרא לא חיילא עלייהו קדושה **חמולה** (בכורות שם וכעי״ז חולין קל.) מה שאין כן בקדם הקדשן את מומן (שם).

שינויי נוסחאות

ל) (לוימיה אימא הוא ככלל (ש־מ) כ) דלי אמר הפריש חטאת הו"א התם הוא דאמר ר"י רצה בולדה מתכפר משוס דאימיה חזיא לגופיה ומגר דנחתא קדושה לאימיה לגופא נחתח . נמי קדושה לולד גופיה אבל תנתי קדושה לולד גופיה אבל תכא כיון דאימיה לא קדשה אלא ולד אימא לא תיחות קדושה לגופיה קמ״ל הדא דהכא דאע״ג דאימיה לא קדשה ולד קדיש לגופיה ואי אתמה ודד קדיש לגופיה ואי אתמה בהא משום דקא מפיק קדושה על הולד אבל ההיא דלא מפיק קדושה אלא על אימיה דולד אימא דולד לא מקדיש כלל לויני (ש־מ) גקיק מ"ז, ד] שמעתל דבר ג] רש"ק מ"ז, ד] שמעתל דבר פדא ליתיניה (ש"מ) ד] הככול מבכרת שהית' כו' של זו אם זכר הוא עולה ילדה (ש"מ) ל"ל כי תניא ההיא (ש"מ) ז] מי אלמא קדומת דמים (שים) זן מי אדמא קדומת דמים (שים) זן מי אדמא הקדשים שקדם מוס כוי (שים) ען שפדו חייבין הצל (שים) ען שנפדו חייבין הצל (שים) זן האמא אדימא קדושת וכוי. נ"ב בקצת ס"י כתוב ל"א אימיביה ר" ירמיה וכו' והא הכא דאימיה לא קדיש גופיה לעולה וולד קדיש גופיה לעולה, אמר ליה הב"ע כגון גופיה נעונה, חתר ניה הב"ע כגון דאמר חיקדש אימיה לעולה בדמיה דמיגו דקדשי דמיו דאימיה לעולה דמינו הקדם דמיו החימה פעולה ולד מיי קדשי דמיו לעולה ומשום הלקדשיה לאימיה קדושם דמיו פקעה קדושה דבכור אין והתנן כיי (ש"ח) יא) ז"ל, משום כחש עובר (יעב"ץ) יש) דמים דאסרה לה בגייה או זימות דאסרה לה בגייה או זימות דאסרה ליה (ש"מ) יגן טעמא דנפדו תיבת